

Kapitel 1 vers 1-3: Herrens ord kom til Jonas.

Slik begynner denne profetboken - som så mange andre. Jonas hadde også en annen gang møtt Herrens kall. Men den gangen gjaldt det budskapet om Herrens hjelp og frelse for sitt folk Israel ([2Kong 14,25](#)). Kongen skulle vinne tilbake landområder - *etter Herrens ord* - ved profeten Jonas. Det er greit å være budbringer når en selv liker det budskapet en skal gå med. Den gang gikk profeten Guds ærend *med godt budskap* om seier og fremgang.

Men nå får profeten et helt nytt budskap: «Stå opp, gå til Ninive, den store byen, og rop ut imot den. For deres ondskap er steget opp og kommet for mitt åsyn.» - Jonas kalles nå til et *fremmed* folk. Han får et nytt oppdrag. Han skal gå Guds ærend til *hedningene*. Dette ble tungt for profeten. Hadde Gud forkastet sitt folk? Ville Gud flytte lysestaken?

Som før nevnt betyr navnet Jonas *due*, og duen symboliserer Den Hellige Ånd. Det kunne derfor passe godt at profeten med den særrett å bli identifisert med Den Hellige Ånd, ble pålagt det veldige ansvaret med å overbringe Guds budskap til hovedstaden i assyrerriket! Privilegier og ansvar synes alltid å gå hånd i hånd.

*

Vi får her et innblikk i hvordan Gud ser på Ninive. Vi merker Guds omsorg for og smerte over «den store byen». Som før nevnt, var byen stor i bokstavelig forstand. Det var over 120000 mennesker i byen «som ikke vet forskjell på høyre og venstre» ([Jon 4,11](#)).

Uttrykket «høyre og venstre» benyttes som bilde på «det rette og vrangle» ([Pred 10,2](#)). I så fall går det på byens åndelige *forvirring og umoral* - sett med Guds øyne. For vi kan merke oss karakteristikken i Jon 3,3: «Ninive var *en stor by for Gud* . . .» - I dette kan det både ligge noe bokstavelig om byens størrelse og samtidig noe om *det store mørket* i byen. Innbyggeme var ikke i stand til å *skjelne* mellom sannhet og løgn, mellom det gode og det onde. De var som *uvitende hedninger*. Apostelen Paulus minner oss om dette uhyggelige forholdet: «Dette sier jeg da og vitner i Herren: Vandre ikke lenger slik som hedningene vandrer, som følger sitt tomme sinn. Deres forstand er formørket. De er fremmede for livet i Gud ved den uvitenhet som er i dem fordi de har forherdet sine hjerter» ([Ef 4,17-18](#)).

Ut fra arkeologiske undersøkelser er man kommet til at Ninive må ha vært temmelig stor i utstrekning. Det står at byen var tre dagsreiser lang (Jon 3,3). Innbyggertallet har vært anslått til 6-700 000 eller enda mer. Men antallet er en uvesentlig sak i forhold til det faktum at GUD ville ha Jonas til Ninive.

*

Inntrykket av byens fordervelse blir understøttet av Guds skildring: *For deres ondskap er steget opp og kommet for mitt åsyn* (v 2). Dette minner om beskrivelsen av synden i Sodoma: «Klageropet over Sodoma er sannelig stort, og deres synd er sannelig umåtelig svær» ([1 Mos 18,20](#)).

Lettsindighet, ondskap og umoral kommer som et *rop* opp til Gud i himmelen. Vi er mest opptatt av syndens alvor slik den fremkommer her på jorden. Men det er *for intet* å regne mot hvor alvorlig synden er *for Guds åsyn*.

Tankevekkende her er et annet profetord: *De tenker ikke på at jeg kommer i hu all deres ondskap. Nå har deres gjerninger omringet dem, de er kommet for mitt åsyn* ([Hos 7,2](#)).

Men til tross for all ondskap og synd som fins i menneskehjertet, står det fast i himmelen og på jorden: *For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv* ([Joh 3,16](#)).

Gud sendte Jesus til verden - og Gud ville sende Jonas til Ninive . . . Denne siste plan ble imidlertid

avbrutt: «Men Jonas stod opp for å *flykte* til Tarsis, *bort fra Herrens åsyn*.» (v 3)

Vi kunne kanskje tenke at det måtte være en inspirerende utfordring for Jonas å reise til Ninive for å berge innbyggerne fra Herrens dom. Men Jonas så ikke nøden. - Eller kanskje han så den, men ville ikke gå?

Legg merke til måten dette uttrykkes på 1 vers 3.: «*Men Jonas. . .*» Det lille ordet men står her som en *negativ reaksjon* på Guds kall. Det er en flukt fra kallet. Jonas fikk kall fra Gud til å gå mot *øst* (Ninive), men han flykter mot *vest* (Tarsis). Tarsis skal ha vært Spania, i det vestlige Middelhav. I alle fall flykter Jonas i motsatt retning av hvor Gud vil ha ham. Dette viser noe av syndefallets uhyggelige. følger, ulydighet og gjenstridighet mot Gud.

*

Den som flykter fra Guds kall, flykter fra Guds åsyn. Jonas manglet lydighetens mot. Men det er umulig for den ulydige å være i Guds nærhet. Derfor valgte Jonas flukten. Den fredløse flykter. Men de vansker Jonas mente truet ham i Ninive var likevel *ikke* så store som de som ventet den flyktende fredløse profeten. Det er hardt å stampe mot brodden!

Men Herren følger etter det skipet som skjuler hans flyktende barn: «Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der din hånd meg, og din høyre hånd holder meg fast» ([Sal 139,9-10](#)). Jonas hadde ikke beregnet Guds allestedsnærværelse.

Kallet er alltid det samme. Ingen kan møte Gud uten samtidig å møte dette guddommelige imperativ: *Stå opp og gå!* Det møtte Jonas. Det møter deg og meg.

I kallet ligger det noe du må *forlate* og noe nytt du må gå til. Det innebærer et kall til oppbrudd. Men det oppbruddet vegrer vi oss innerst inne imot.

Uten tvil ble det en veldig kamp i Jonas' indre mellom «Stå opp og gå» (v 2) og «Men Jonas stod opp for å flykte .. .» (v 3). Den kampen kan kun *gjennomleves* av den som forstår hva kallet dreier seg om.

Det øyeblikket i et menneskes liv da det står ansikt til ansikt med Gud, er mettet med evighetens alvor. Spørsmål med evig rekkevidde skal da avgjøres. I det øyeblikket står alt på spill - frelse eller fortapelse.

*

Hvorfor flyktet Jonas fra kallet? Han var redd for at Guds velsignelse skulle komme en *fiende* til gode. Da kunne fienden bli *sterkere* enn Israel!

Men det er alltid risikabelt å ville beholde den åndelige velsignelse for seg selv: «...*Hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves. Og den som har fått mye betrodd, av ham skal dess mer fordres*» ([Luk 12,48](#)).

Jonas var ikke villig til å dele Guds Ord med folket i Ninive. Vi står selv i den fare å miste evangeliet - om ikke vi er villige til å dele det med andre: «For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det» ([Mat 10,8](#)).

Om vi drar inn i fremmed land - kommunistisk, muslimsk eller hedensk - og forkynner Ordet om korset, skal vi til vår overraskelse få se at *de ikke er våre fiender*. - Evangeliet baner vei for nye hjerter og nye holdninger. «Slik skal mitt ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og ha framgang med alt som jeg sender det til» ([Jes 55,11](#)).

*

Kallet kom ubeleilig for Jonas. Men kallet står der. Med Gud pruter man ikke. Kallet kan ikke diskuteres. Det er ikke gjenstand for forhandlinger. Kallet er Guds *verk* - Gud alene! Men Satan (motstanderen) har i det øyeblikket kallet kommer en forunderlig evne til å gjøre situasjonen du lever i, uunnværlig for deg. Og så følger denne fryktelige kampen. Ditt «Ninive» synes så farlig! Den Gud kaller, gir han den skolegang han trenger. Ethvert kall har sin nød, ethvert arbeid har sine problemer. Det hjelper intet å sammenligne det ene kall med det andre. Hvor Gud setter sitt barn,

har han en oppgave gjemt for det. Men hvor oppgaven er, der er også velsignelsen!

Et godt råd er dette: Be ikke om kall som svarer til dine evner, men be om nådegaver som svarer til ditt kall! Og Guds kraft blir fullendt i skrøpelighet ([2 Kor 12,9](#)). - Jonas fikk kallet og kjempet med det. Du og jeg får også kallet og må stride med det. La oss ikke glemme Guds løfter: «For Gud angrer ikke sine nådegaver og sitt kall» ([Rom 11,29](#)).

Nå er det ikke bare for de andres skyld at Gud kaller en forkynner eller misjonær til tjeneste, men også for at tjeneren selv skal bli bevart hos Herren: «Herren sette oss ikkje til arbeidet i sitt rike berre fordi me skulle vinna andre for han, men også fordi han kunne få signa oss, so me skulde nå målet for vår tru» (Ludvig Hope).

Jonas drog ned til Joppe (v 3). Det var havnebyen for Jerusalem. Det var mye trafikk på havnen og mange skip kom og gikk.

Det er noe bevisst i Jonas' handlemåte. Han vil oppsøke et skip som skal langt mot vest. For å være sikker på å bli med på skipet, *betalte han for reisen* - enveisbillett - og gikk ombord «for å fare med dem til Tarsis, *bort fra Herrens åsyn.*» (Tarsis var en fönikisk koloni i Spania). «Slangen fra Eden har alltid en skute liggende for et Herrens vitne ved ulydighetens selvvalgte brygge» (A.Aavik).

*

Nå har det aldri vært enkelt for Israel å se at Guds frelse er for alle, også for hedningene. Apostelen Peter måtte ha en egen åpenbaring før han våget å gå til hedningene med evangeliet ([Apg 10](#)). Det er underlig at denne åpenbaringen fikk Peter i Joppe, den samme byen hvor Jonas - den første hedningemisjonær - ca. 800 år tidligere gikk ombord i det skipet som skulle føre den flyktende profeten bort fra misjonskallet.

Om denne flukten skriver broder Andreas: «Jonas var alt annet enn passiv. Han brukte av Guds midler til å betale en Middelhavsreise som ikke ble så vellykket som reklamen hadde spådd. På det tidspunktet gjorde Jonas alt han kunne for å komme unna oppgaven Gud hadde lagt på ham. Gud elsket Ninive og hadde valgt Jonas til utsending . . . Hvert menneske har sitt eget kall og ansvar. Da Jonas ikke var lydige, sendte ikke Gud et kall til Jonas junior. Guds kall til Jonas var og ble det samme, selv om han gikk i motsatt retning.»

*

Vers 4 begynner også med et *Men*.

Det betegner Guds reaksjon på Jonas' gjenstridighet: «*Men Herren* sendte en sterk vind ut over havet. Det ble en stor storm på havet, og skipet holdt på å bli knust.»

Den stormen var uten tvil sendt av Den Allmektige. Den var ment som en dom over profetens ulydighet: «Til å utføre dine dommer står de der ennå i dag, *for alle ting er dine tjenere*» ([Sal 119,91](#)).

Stormen kan være Guds tjener: «*I virvelvind og storm har Herren sin vei.* . . » ([Nah 1,3](#)). Samme bibelske tanke møter vi i [Sal 107,25](#): «Han bød og lot det komme en stormvind som reiste store bølger.» Men også i storm er Jesus ombord ([Mat 8,24](#)).

I stormen *danner* Gud et menneske, er det blitt sagt. Ytre trengsler skaper ofte kristne personligheter. Det ekte blir styrket i storm. Gudslivet blir mer rotfestet. Gud sender ikke storm tilfeldig og planløst over noen. Han er selv i stormen. Job møtte Guds tale gjennom stormen: «Da svarte Herren Job ut av stormen» ([Job 38,1](#)).

Den stormen Jonas møtte, hadde Herren sendt. Han ville stanse sin flyktende profet. Og intet middel lar Herren *uprøvet* når det gjelder å nå denne hensikten. Midt i det ytre uvær kan det komme indre anfektelse: «Har Gud glemt være nådig? - Har han i vrede lukket til for sin barmhjertighet?» ([Sal 77,10](#)).

Men glem ikke at Gud er i stormen og at det er en lekse Gud vil lære deg gjermom det som brått er kommet over deg. Jonas skulle lære at det nyttet ikke å flykte til «havets ytterste grense» - for også

der fikk han med Gud å gjøre ([Sal 139,9-10](#)).

Selv de store trengsler - som Gud stod bak - var et vitnesbyrd om *Herrens barmhjertighet* - både for Jonas og for Ninive ([Klag 3,22](#)).

*

I Jon 1,5 leser vi: «Da ble sjømennene redde.

De ropte hver på sin gud... Men Jonas var gått ned i skipets nederste rom og lå i dyp søvn.»

Etter Guds rådslutning og vilje skulle Jonas nå ha stått i Ninive som sendebud i Herrens ærend, men i stedet var han gjemt i skipets nederste lugar og lå i dyp søvn! Selv stormen kunne ikke holde ham våken. Jonas sov fra sitt ansvar - både i Ninive og nå blant mannskapet på skipet.

Muligens var det bedrøvelsens søvn eller depresjon på grunn av ulydighet, som fikk ham til å sove. Det står at Jesus også fant sine disipler sovende av *bedrøvelse* ([Luk 22,45](#)). Skipsføreren måtte gå for å vekke den sovende profeten: «Hvordan kan du sove så fast? Stå opp og rop til din Gud! Kanskje han vil tenke på oss, så vi ikke går under» (v 6).

En kommer i hu Guds vekker-rop til menigheten i Efesus: «Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg» ([Ef 5,14](#)). Et tilsvarende vekker-rop lyder til menigheten i Sardes: «Våkn opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø» ([Åp 3,2](#)).

Noe mer paradoksalt er det dog at en ikke-kristen skipsfører må vekke en sovende Guds profet! Mannskapet på skipet må ha vært fra forskjellige *hedenske* nasjoner eller sammenhenger. De påkaller hver sin gud, da de skjønner at stormen er uttrykk for guddommelig vrede. Man tenkte seg at gudene hadde hvert sitt område som de hadde makt over. Nå måtte Jonas vekkes - for at han kunne påkalle «sin gud». Når mannskapets guder hadde vist at de ikke kunne hjelpe, var det en mulighet at Jonas' gud var i stand til det. Slik tenkte det hjelpeløse mannskapet.

Vers 7: Man trodde at ulykken og trengselen hadde sin grunn i at det var én person ombord i skipet som levde i uoppgjort synd. Ved hjelp av loddkasting skulle man finne ut hvem dette var. Og loddet falt på Jonas!

Vers 8: Sjøfolkene ville nå vite mer om Jonas,

for å få stadfestet om loddkastingen var riktig. Og de kommer med en del ubehagelige spørsmål til ham: «Hvem er skyld i at denne ulykken har rammet oss? - Hva er ditt ærend, og hvor kommer du fra? - Hvilket land kommer du fra, og *hva folk tilhører du?*»

Jonas skjuler ikke lenger sin identitet og sitt ærend. Han skjønner selv altfor godt hvorfor stormen er kommet. Det er på grunn av hans egen synd. Han er selv den skyldige! Jonas kommer videre med en klar bekjennelse av *folketilhørighet* i vers 9: «*Jeg er en hebreer, og jeg dyrker (frykter) Herren, himmelens Gud, han som skapte havet og det tørre land.*»

Når anledningen byr seg, er det naturlig at en kristen klart bekjenner hvem han er og hvilket folk han tilhører. Hva er ditt ærend som kristen?

Tenk deg om! Har Jesus gitt deg et ærend, så er han med deg alle dager. Gå så det lille veistykket som han venter av deg i dag! Du skal få ta en dag om gangen og ta den av Guds gode hånd. Du kan ikke og skal ikke i dag vinne det slag som skal stå i morgen! - «Dette er *dagen* da vi kan bringe et godt budskap. Tier vi stille og venter til morgenen gryr, så faller det skyld på oss. Så kom nå og la oss gå inn og melde det i kongens hus» ([2 Kong 7,9](#)).

*

Jonas bekjente at han var en hebreer. Dette var en selvbetegnelse overfor utlendinger (andre folkeslag) som jødene brukte. En antar at navnet er avledet av *Eber* ([1 Mos 10,21-29](#)). Abraham kalles også «*hebreeren*» ([1 Mos 14,13](#)). Uttrykket betyr egentlig den som er på *vandring*. I overført, åndelig betydning står det for *pilegrim*.

Vers 10:

«Da ble mennene grepet av *stor redsel* og sa til ham: Hva er det du har gjort! - For de visste at han flyktet bort fra Herrens åsyn. Det hadde han fortalt dem.»

Det er vel verd å legge merke til at da Jonas bekjente hvem han var og fortalte om sin ulydighet mot Herren, *festet sjømennene tillit til at han var Guds utsending*. Og de ble derved grepet av stor redsel, står det. Hvilken virkning hadde ikke *denne ærlige bekjennelsen* for sjømennene ombord!

At stormen måtte komme fra Den Allmechtige Gud, ble nå også klart for skipsfolkene. Og de gripes av frykt! Vi møter her Jonas i en ynkelig situasjon. Det hedenske mannskapet må *lide* fordi en Guds profet (jøde) har vært ulydig mot Gud!

Gir dette et profetisk perspektiv over situasjonen blant folkeslagene? Har hedningefolkene gått glipp av åndelig velsignelse, fordi Guds eget folk (jødene) som helhet «ikke har vært lydige mot evangeliet» ([Rom 10,16](#)).

For det står skrevet om forholdet mellom jøder og hedninger: «Hva skal vi da si? Jo, at hedningene, som ikke jaget etter rettferdighet, de har funnet rettferdighet, *men det er rettferdigheten av tro*. Israel derimot, som søkte rettferdighetens lov, kom ikke fram til denne lov. Hvorfor? Fordi de ikke søkte den ved tro, *men ved gjerninger*» ([Rom 9,30-32](#)).

*

Situasjonen blir mer og mer dramatisk. Og det neste spørsmålet som stilles til Jonas følger så naturlig: «Hva skal vi gjøre med deg, så havet kan legge seg for oss?» (v 11). Jonas hadde innsett og erkjent at det var for hans skyld stormen var kommet. Han kommer nå selv med løsningen: «Ta meg og kast meg i havet! Så vil havet legge seg for dere! For jeg vet at det er for min skyld at denne stormen er kommet over dere» (v 12).

Jonas var *skyldig*. Enhver synd får sine følger: «Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste» ([Gal 6,7](#)).

Enhver synd trekker skyld med seg. Min skyld er like stor som HAN er hellig og stor, han som jeg har krenket.

«Hva skal vi gjøre med deg?» spurte sjøfolkene. - »Ta meg og kast meg i havet», svarte profeten. «Skylden er min!»

Jonas innså at han ikke kom utenom straffen. «Din egen ondskap tukter deg, og ditt frafall straffer deg. Kjenn da og se hvor ondt og bittert det er at du forlater Herren din Gud, og at du ikke lenger frykter meg, sier Herren Herren, hærskares Gud» ([Jer 2,19](#)).

Det er bitre tider da Gud må bruke straffens ris. Gud oppdrar for evigheten. Jonas kjente seg skyldig: «Jeg vet at det er for min skyld denne store storm er kommet over dere. Ta og kast meg i havet!»

Dette var en sann bekjennelse. Han som ikke våget å gå som Herrens sendebud til Ninive, stod nå her som en ugjerningsmann foran de hedenske sjømennene - og bekjente sin skyld. Hans munn var tilstoppet. Over hele hans flukt stod det skrevet: Skyldig til døden.

Ingen har behov for nåde før han har sett seg skyldig. Evangeliet forstår kun den som har sett seg fortapt - innfor Gud! «Mot deg alene har jeg syndet» ([Sal 51,6](#)). Regnskapsdagen står for døren. Den dagen lyder det enten et skyldig eller frikjent.

For den som ikke kan skjule seg bak Kristi forsoningsverk og Lammets hvite drakt, står den store vredesdag tilbake ([Åp 6,17](#)). «Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen» ([Åp 20,15](#)). Dette er Bibelens alvorligste vers.

Skyldig! - og ingen mulighet til å få ordnet opp sin sak her i tiden. Da er det for sent å angre, for sent til å gråte over sin skyld. Den dagen blir gråten evig. Å gå inn under dommen i nådens tid er vår eneste redning. «Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag!» ([2 Kor 6,2](#)).

Si som Jonas: «Kast meg i havet, for det er min skyld!» - Da får du oppleve at Gud i Kristus kaster deg i nådens hav. I dypet finner du en klippe. - »Han drog meg opp av fordervelsens grav, av den

dype gjørmene. Han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste» ([Sal 40,3](#)).

*

Havet ble mer og mer opprørt. «For sjøen slo bare sterkere og sterkere mot dem» (v 13). Så ble det nødros til Herren: «Å Herre! La oss ikke gå under fordi denne mannen skal dø, og la ikke uskyldig blod komme over oss! For du, Herre, har gjort som du ville» (v 14). Jonas var den skyldige. Han måtte lide straffen å bli kastet i det frådende havet. Men da holdt havet opp med å rase (v 15). Underlig er det som nå følger: Mens Guds profet ble kastet over bord som følge av mangel på gudsfrykt, ble det hedenske mannskapet «greet av stor frykt for Herren» (v 16). Sjøfolkene skjønnte at et under var skjedd. Som takk for redningen bringer de Herren et offer. Ja, det står til og med at de «gav løfter».

Situasjonen her minner om den som skjedde i båten etter at Jesus hadde stillet stormen på Gennesaret-sjøen: «De ble slått av stor frykt og sa seg imellom: Hvem er dette, siden både vinden og sjøen adlyder ham?» ([Mark 4,41](#)).

*

Men beretningen om Jonas som ble kastet i havet peker ut over seg selv. Her er mer enn Jonas! Her er i sannhet *profetiske* ord. Vi ser en linje frem til Jesus. Men det er både likheter og forskjeller mellom Jonas og Jesus. Jonas var skyldig, det er sant. Det var skyld både i hans egen natur og person. Jesus var også skyldig! Men det var en tilregnet skyldighet - på vegne av oss alle. «*Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham*» ([Jes 53,6](#)).

Da den skyldige Jonas ble kastet i havet, holdt havet opp å rase. Men da Jesus (med tilregnet skyld) ble kastet i Guds vredes hav og bar all vår skyld og straff på seg, *ble Guds vrede mot oss forvandlet til Guds nåde!*

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss... *Dette skjedde for at Abrahams velsignelse skulle komme til hedningene i Kristus Jesus, for at vi ved troen skulle få Ånden som det var gitt løfte om*» ([Gal 3,13-14](#)).

Her vil jeg ta med et sitat av Johamies Brandtzæg fra boken «Gjennom ild» (s.71): «Brødre, dere som forkynner Evangeliet, la tilhøremene deres få se Jesus. Mal ham, skildre ham, før hans velsignede skikkelse fram midt iblant oss. La de tvilende få se naglegapene i hendene hans, stikke hånden i hans side. La de som er bitt og bedrøvet i sin ånd over purpurrøde synder og sin motstand mot nådens ånd, få se hvordan han engstes og beder og segner under den forferdelige vekten av den forbannelse og straff som ble lagt på ham, for at de må forstå at misgjerningene deres er sonet og syndene deres er betalt.»

*

Nå skulle det vise seg at stormen hadde en funksjon. Ved Guds forunderlige styrelse kom den til å føre Jonas tilbake til kallet og dermed til Herren selv. Her gjelder i sannhet løftet: «For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt» ([Rom 8,28](#)). Så ble havet stille. Det er også et trøsteord til oss. Han som «sendte en sterk vind ut over havet», har også makt til å kalle den tilbake når tiden er der. Når stormen har utført sin misjon, kaller Gud den tilbake. Så varer stormen heller ikke et øyeblikk lenger enn Gud vil...

(Kapitel fra "Kallet Profeten Jonas og Verdensmishonen" af Dag Risdal - Lunde Forlag 1995 - Shafan 15-07-17)